

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมาย

การวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการให้การเสริมแรงทางสังคมต่อความถี่พฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติในชั้นเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ของโรงเรียนประจักษ์ จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จำนวน 4 คน ผู้รับการทดลองคนที่ 1 อายุ 13 ปี ส่วนผู้รับการทดลองคนที่ 2, 3 และ 4 ต่างก็มีอายุ 11 ปี เป็นผู้ที่ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 4 คน และผู้สังเกต 2 คน ลงความเห็นว่ามีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบแผนการทดลองตามอย่างแบบแผนการทดลองที่ใช้ศึกษากับเด็กทีละคนของซิดแมน (Sidman, 1960)
2. แบบบันทึกพฤติกรรมสร้างโดยดัดแปลงจากแบบบันทึกของฟิลลิป (Phillip, 1973) และนาฬิกาจับเวลา
3. การหาค่าความถี่เห็นตรงกันของการบันทึกพฤติกรรมในชีวิตจริงของพิงคัสตัน (Pinkston, 1973)
4. การเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูเป็นตัวแทนเสริมแรง ซึ่งผู้รับการทดลองจะได้รับการเสริมแรงทางสังคมจากครูเมื่อมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เกิดขึ้น และไม่ได้รับการเสริมแรงทางสังคมจากครูเมื่อมีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติเกิดขึ้น

การดำเนินการวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยแจ้งให้ครูผู้สอนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ทราบว่ามีความประสงค์จะรับสมัครผู้ที่จะมาร่วมงานเป็นครูผู้ร่วมการทดลอง ซึ่งมีผู้สมัครจำนวน 1 คน จากนั้นผู้วิจัยทำการฝึกครูผู้ร่วมการทดลองโดยผู้วิจัยได้แสดงคำบรรยาย จักให้แสดงละครสมมุติและให้ครูฝึกฝนโดยให้หลักการปรับพฤติกรรมกับเด็กที่มีพฤติกรรมชอบตะโกนตอบคำถามครู ในระหว่างที่ครูฝึกภาคปฏิบัตินั้น ผู้สังเกต 2 คน ทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของครูผู้รับการทดลอง เพื่อประเมินผลการทดลอง ซึ่งปรากฏว่าครูสามารถให้หลักการปรับพฤติกรรมที่ได้รับการอบรมมาในการลดพฤติกรรมที่เป็นปัญหาได้ ค่าความคิดเห็นตรงกันของการบันทึกใช้วิธีการของฟังก์ชัน (Pinkston, 1973) ซึ่งได้ค่าความคิดเห็นตรงกันของการบันทึกในระยะทดลองที่หนึ่งเท่ากับ 70 % และในระยะทดลองที่สองเท่ากับ 76 % หลังจากสิ้นสุดการฝึกภาคปฏิบัติ ผู้วิจัยให้ครูที่ฝึกแล้วนี้เป็นครูผู้ร่วมการทดลองในการวิจัยครั้งนี้ ซึ่งครูผู้ร่วมการทดลองได้ให้หลักการปรับพฤติกรรมกับกลุ่มตัวอย่างประชากรซึ่งเป็นเด็กที่มีพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติในชั่วโมงวิทยาศาสตร์ ทุกวันจันทร์ อังคาร พฤหัสบดี และศุกร์ วันละ 30 นาที มีแบบแผนการทดลองซึ่งแบ่งเป็น 4 ระยะคือ ระยะที่หนึ่ง A_1 2 สัปดาห์ ครูสอนและควบคุมชั้นตามปกติ ระยะที่สอง B_1 2 สัปดาห์ ครูให้หลักการปรับพฤติกรรมโดยครูให้การเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์และไม่ให้การเสริมแรงทางสังคมหรือเอาใจใส่กับพฤติกรรมนอนอยู่ไม่สุขเกินปกติ ระยะที่สาม A_2 1 สัปดาห์ ระยะนี้ไม่ใช้หลักการปรับพฤติกรรม ครูสอนและควบคุมชั้นเรียนตามปกติ ใช้วิธีการอย่างระยะที่หนึ่ง ระยะที่สี่ B_2 1 สัปดาห์ ระยะนี้กลับไปใช้หลักการปรับพฤติกรรมอีกครั้งวิธีการเช่นเดียวกับระยะที่สอง และเนื่องจากการทดลองนี้เป็นการปรับพฤติกรรมของเด็กทีละคน การเก็บข้อมูลใช้วิธีการสังเกตและบันทึกพฤติกรรม ซึ่งตลอดระยะเวลาการทดลองมีผู้สังเกต 2 คน ไปทำการสังเกตและบันทึกพฤติกรรมของครูและผู้รับการทดลองแต่ละคนตามวันและเวลาที่มีการทดลอง และนำข้อมูลจากแบบบันทึกพฤติกรรมของผู้สังเกตมาหาค่าความคิดเห็นตรงกัน โดยใช้วิธีการของฟังก์ชัน (Pinkston, 1973) อย่างการหาค่าความคิดเห็นตรงกันของการบันทึกพฤติกรรมในระยะฝึกครู คือนำเอาแบบบันทึก

พฤติกรรมของผู้สังเกตทั้งสองมาเปรียบเทียบกัน โดยให้คะแนน 1 คะแนนสำหรับความเห็นตรงกันและต่างกัน คะแนนของพฤติกรรมที่ตรงกันถือเป็นคะแนนความเห็นตรงกัน ส่วนคะแนนของพฤติกรรมที่ต่างกันถือเป็นคะแนนความเห็นไม่ตรงกัน ในกรณีที่ผู้บันทึกทั้งสองบันทึกตรงกันว่าไม่มีพฤติกรรมที่ศึกษาเกิดขึ้นจะไม่ให้คะแนนสำหรับการบันทึกในช่วงเวลานั้น หลังจากได้คะแนนความเห็นตรงกันและความเห็นไม่ตรงกันของแต่ละระยะการทดลองแล้ว จึงนำไปเข้าสู่สูตร

$$\frac{\text{ความเห็นตรงกัน}}{\text{ความเห็นตรงกัน} + \text{ความเห็นไม่ตรงกัน}} \times 100$$

ส่วนความถี่พฤติกรรมต่าง ๆ ของผู้รับการทดลองแต่ละคนได้จากการบันทึกของผู้วิจัยกับผู้ร่วมสังเกต และได้มีการหาค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมต่าง ๆ ในแต่ละระยะการทดลอง ซึ่งการประเมินผลการทดลองกระทำโดยเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ของพฤติกรรมในระยะทดลอง 4 ระยะ โดยประเมินผลเป็นรายบุคคล

การเสนอผลการวิจัย

สำหรับพฤติกรรมของผู้รับการทดลอง

ใช้กราฟแสดงการเปรียบเทียบพฤติกรรมขณะอยู่ในสุขเกินปกติกับพฤติกรรมที่พึงประสงค์ในระยะทดลอง 4 ระยะ และใช้กราฟแสดงส่วนประกอบย่อยพฤติกรรมขณะอยู่ในสุขเกินปกติของผู้รับการทดลองแต่ละคนในระยะทดลอง 4 ระยะ พร้อมทั้งตารางแสดงค่าเฉลี่ยความถี่พฤติกรรมของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน เป็นการสรุปเพื่อความชัดเจนอีกครั้ง ส่วนค่าความคิดเห็นตรงกันของการบันทึกพฤติกรรมได้เสนอไว้พร้อมกันกับการเสนอความถี่พฤติกรรมของผู้รับการทดลองแต่ละคน

สำหรับพฤติกรรมของครู

ใช้ตารางแสดงจำนวนคำชมเชยและความสนใจของครูที่ให้กับผู้รับการทดลองทั้ง 4 คน ในระยะทดลองทั้ง 4 ระยะ และใช้กราฟแสดงอีกครั้งเพื่อให้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

ผลการวิจัย

จากผลของการทดลองซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมุติฐานไว้ว่าการเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูน่าจะมีผลลดความถี่ของพฤติกรรมชกนอญไม่สุจริตของเด็กลงได้นั้น ผลจากกราฟแสดงว่าการเสริมแรงทางสังคมด้วยคำชมเชยและความสนใจของครูทำให้ความถี่ของผู้รับการทดลองทั้ง 4 คนลดลง กล่าวคือเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

1. ควรจะทำการวิจัยที่ชี้หลักการปรับพฤติกรรมกับเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมอื่นนอกเหนือจากเด็กที่มีพฤติกรรมชกนอญไม่สุจริต ตลอดจนการปรับพฤติกรรมเป็นกลุ่ม
2. ควรได้ศึกษาเปรียบเทียบผลของผู้รับการทดลองที่รู้ตัวว่ากำลังเป็นผู้รับการทดลองและผู้ที่ไม่รู้ตัวว่ากำลังเป็นผู้รับการทดลอง
3. ควรจะทำการวิจัยที่ชี้หลักการปรับพฤติกรรมกับเด็กที่มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาในช่วงเวลาเรียนต่าง ๆ และครูในวิชาต่าง ๆ รวมมือกันในการปรับพฤติกรรม
4. ควรจะทำการวิจัยที่บ้านและทางโรงเรียนรวมมือกันในการปรับพฤติกรรมด้วยการใช้หลักการปรับพฤติกรรม.